

Conduir

Àngel Burgas

El pare em recull en cotxe. L'espero a l'entrada de l'insti, amb en Ramon, l'Àlex i el Xino. Em pregunten per què no em quedo, que a les set es trobaran a Àrea amb les nenes aquelles del diumenge, però el pare em va dir que no, aquest cop véns amb nosaltres, hi ha més dies que llonganisses per sortir amb els col·legues, Òscar; la mare vol que ho celebrem junts.

El pare condueix un Opel Vectra. S'atura davant nostre, jo m'acomio i pujo, hola papa, i de seguida trec el discman de la butxaca de l'anorac, l'obro, en trec el CD i el poso al CD del cotxe del pare. Ell fa veure que es queixa i remuga, sempre igual, Òscar, només pujar i ja poses la teva música estrident de *teenager*; però jo passo, i ell també. Em pregunta per les classes. Bé. Pels amics. Bé. Pels exàmens. Bé també. *Guai*, diu, i jo ric, i ell riu, i em demana si els amics tenien pla per avui i li dic que sí, oi tant que en tenien, i de bo: jo podia haver pujat demà amb tren o amb autobús, papa. Ja has sentit la mare, Òscar. I avui és el seu aniversari. S'han d'acomplir els desitjos d'aquell que celebra aniversari. Això ho fèiem de petits!, em queixo. Doncs ara hi tornarem, acaba ell. I apuja el volum, i obre la finestra, i treu el braç i fa la broma de l'anunci, t'agrada conduir?, i riem tots dos.

La mare m'ha preparat la bossa sense preguntar-me quina roba em volia emportar, però tant és. Al poble no tinc miraments. T'hi he posat una muda d'arreglar, diu ella. Aquesta nit el pare ens convida a sopar.

Sortim per la ronda. Hi ha embús, com sempre. En fèiem més via quan anàvem en tren, opina la mare. El pare no diu res, apuja la música, i la Laura diu que s'esti-

ma més el cotxe. Jo també. Em feia pal·lancar al poble en tren, carregats, corrent a l'estació per no perdre'l. El pare no volia conduir. Tots els pares conduïen menys el meu. I la mare no té carnet. Quin parell. La Laura insisteix en canviar el CD i jo dic que ni parlar-ne, i la mare proposa tornar a fer tandes de CD's, com al principi de tenir el cotxe: ara tria el pare, sempre Van Morrison; ara la mare, sempre Serrat; ara la Laura, oh no, Poti-Poti d'animals no!, i després jo. Estem en un període de recuperació d'hàbits, penso: un altre cop torns de CD's, un altre cop desitjos d'aniversari.

La Laura diu que es mareja i el pare s'atura en una àrea de servei. La mare acompanya la Laura al lavabo i el pare i jo mirem les revistes i els diaris al quiosc. Quan tornen, el pare pregunta a la Laura si ja es troba bé, i la mare diu que sí, que mastegarà un xiclet i que no ens encantem més, que tenim taula reservada. L'Opel Vectra és ampli i corre força. Abans m'agradava mirar el paisatge a través de la finestra, quan anàvem en tren, vull dir, però ara no; ara m'avorreix. Provo de llegir, però la segona vegada que la mare diu que ho deixi estar, que em marejaré, li faig cas, perquè em ballen les lletres. La Laura juga amb una Barbie negra: li canvia el vestit i la pentina amb un raspallet minúscul.

Quan arribem a casa, la mare engega la calefacció i ens ordena canviar-nos de roba. Aquesta habitació té només una funció, la de dormir; no és un món. A les nits em fa l'efecte queestic en un hotel, o en una estació de pas.

Anem en cotxe al restaurant, que és al poble veí. A la mare li tocava el torn de la música, i correm els pocs quilòmetres

amb la veu d'en Serrat. De vegades penso que té cançons xules. Altres vegades no.

A les postres, un dels cambrers treu un pastís amb les espelmes enceses, i la gent de les taules del costat nostre somriu, i algú pica de mans, i el pare obliga la Laura a cantar l'aniversari feliç, i la mare rep un petó als llavis per part del pare, i un regal, i aleshores la Laura també treu un regal i jo no en trec cap. La mare està contenta, i beu copes de cava i fuma més del compte, perquè és el seu aniversari i som al poble, celebrant-ho. Penso en el Xino, i en l'Àlex i en Ramon, tots tres a Àrea; bé, ara potser ja no.

Tornem en cotxe. La nit és clara, perquè hi ha lluna plena, i la mare ho comenta, t'hi has fixat, Marcel? És lluna plena, i el pare somriu, perquè la nit li ha sortit rodona com la lluna, i la Laura es queda endormiscada al meu costat, i sona Van Morrison, perquè és el torn del pare, i tot llisca amb suavitat fins que la mare crida. Es tracta d'un crit, que va acompanyat d'un cop sec. El pare frena i el cotxe derrapa uns metres; la Laura es desperta esverada, i jo provo de divisar la carretera a través del parabrisa, estirant el coll. El pare atura el cotxe al voral i apaga el CD.

—L'he tocat?

—Em sembla que sí —diu la mare.

—Què era? Un animal? —pregunto.

—Sí, és clar! —m'escriidassa el pare— Què cony volies que fos?

La Laura resta en silenci abraçada a la Barbie negra i no surt del cotxe. Sí que ho fem els altres tres. Primer el pare, i a continuació la mare i jo. Al mig de la carretera, damunt de la línia blanca contínua, hi ha el cos d'un animal que encara respira.

És un xai.

TAE MORI

Ens hi acostem, i la mare es posa a la gatzoneta al seu costat. «El cor encara li batega», murmura.

—Traiem-lo del mig de la carretera, Marcel —li diu al pare.

El pare esbufega. Es passa una mà pels cabells, i tot seguit posa els braços en nanses, i a continuació es frega les mans, i de seguida es torna a passar la mà pels cabells i els deixa ben esbullats.

—No passa res, Marcel. És un xai.

No m'esfereix la visió d'aquella bèstia agonitzant, sinó la feblesa del pare, la manera com perd la serenitat i tremola.

—Ajuda'm, Òscar —em diu la mare—. Estirem-lo per les potes fins al voral.

A mi també em fa respecte tocar aquella pell calenta, aquella pota rígida que de tant en tant espetega a causa dels espasmes mentre la mare i jo l'arrosseguen fins al voral, darrere mateix del cotxe.

—Mou-te, Marcel. No et quedis al mig de la carretera, que pot venir un cotxe.

El pare sua, li peten les dents. La mare s'adona que l'observo i em distreu.

Pobre animaló. Potser no tenia l'oïda prou desenvolupada.

Veig la cara espantada de la Laura a través del vidre posterior del Vectra.

Finalment la mare decideix anar a buscar el pare. «Anem, Marcel», li diu, i l'agafa del braç i l'empeny amb suavitat cap a nosaltres, cap al xai, cap al Vectra, lluny de la línia contínua blanca que ara queda interrompuda per un bassal on s'hi reflecteix la lluna. El pare deixa que la mare l'acomodi al seient del cotxe, amb les cames a fora. La mare agafa la seva bossa de mà, busca un cigarret, l'encén, i el posa als llavis del pare.

—Ja ha passat, Marcel. Només era un xai. No t'has de preocupar. Avui és el meu aniversari.

La Laura s'ha quedat adormida com un soc. La mare i jo hem caminat una estona pel voral a les fosques, sense allunyar-nos massa del cotxe, que té els intermitents de seguretat fent pampallugues contínuament. Li pregunto quina hora és, i ella consulta el rellotge i em diu que dos quarts de quatre, que no pateixi, que al pare li passarà de seguida.

—M'hauria d'haver tret el carnet, Òscar. Quan tocava, vull dir. Ara no ens trobaríem en aquesta situació.

S'ha espantat, pobre.

La mare sospira, em passa un braç per l'espatlla i em convida a seure damunt la soca tallada d'un arbre.

—Va matar un nen. Fa temps, quan tu

només tenies un any i mig. El va atropellar sense voler, és clar, però el va matar. Li van treure el carnet i va perdre la confiança en ell mateix. Ha costat molt que tornés a agafar un cotxe.

Em quedo parat, sense saber què dir. Com si escoltés la història d'un altre que no fos el pare.

—Per què no ens ho ha dit mai?

—Precisament perquè éreu nens. Jo mateixa em pregunto com un pare pot explicar a un fill que ha mort un nen com ell, de la seva edat. Un innocent.

—Però va ser involuntari...

—Però el va matar. Ara ja ets prou gran per entendre-ho. Quan es trobi bé, no li diguis que t'ho he explicat. Ell em va prometre que ho farà quan sigui el moment.

Tornem al cotxe. El pare s'ha relaxat i fuma, capbaix, recolzat a la carrosseria del cotxe, mirant el cos inert del xai.

—Era molt petit —ens diu, amb la veu fluixeta—. Era petit i el cor encara li batejava.

La mare assenteix i em mira als ulls. Li pregunta al pare si es veu en cor de conduir, i ell diu que sí. La Laura encara dorm i li passa el torn de posar la seva música. Em toca a mi. Trio Van Morrison, pel pare.